

Vanuit het basisbioregulatiesysteem worden volgens Prof. dr. A. Pischinger alle cellen in het lichaam voorzien van de voor hen levensnoodzakelijke stoffen en informatie. Niet alle cellen echter zitten zo stevig opeen zoals in de botten of in vezelrijk weefsel. Een volwassene heeft circa achttien liter losmazig weefsel. In dit zogenaemde basisweefsel dat in verbinding staat met alle organen kunnen zich stoffen opstapelen die ziekten kunnen veroorzaken doordat de cel niet goed meer kan ademen en steeds slechter gaat functioneren.

Door: Rob Muts, mesoloog en osteopaat

Anders kijken....

De tijd heelt en veroorzaakt

Vergelijk dit even met een feest. Aan het begin van de avond (bij de mens, de geboorte) zijn er nog weinig mensen en is er voldoende frisse lucht. Later op de avond, (als de mens in kwestie ouder wordt) en er niet goed geventileerd wordt en het steeds drukker wordt en mensen beginnen met roken wordt het eerst benauwd en daarna verstikkend. Enkele mensen zullen naar buiten gaan om even frisse lucht te happen. Sommigen zullen het feest vroegtijdig verlaten. Echter, een cel kan niet weggaan, deze is gedwongen te leven in het milieu dat bepaalt wordt door de levenswijze van de persoon in kwestie.

Dit is belangrijk om te begrijpen: De natuurgeneeskundige vraagt van u, dat u inzicht in uw levenswandel krijgt, en dat er voor een vervuild basissysteem geen pil bestaat!

De glucose en de eiwitten gaan met elkaar een verbinding aan in het

basisbioregulatiesysteem (BBRS). Deze verbinding heet met een moeilijk woord: proteoglycanen. Prof. dr. Heine heeft aangetoond dat deze proteoglycanen een netwerk vormen. Ze verzorgen de communicatie van alle cellen onderling! Met andere woorden: De cellen hebben net als mensen, die onderling met elkaar kunnen communiceren via bijvoorbeeld het telefoneren, een systeem waarmee zij onderling informatie kunnen uitwisselen, namelijk de proteoglycanen.

Ziekte is meer

In het ziekenhuis wordt een ziekte vaak pas erkent als er een verandering optreedt in de structuur van de cellen van een orgaan. Prof. dr. Pischinger heeft, gedurende zijn leven, kritiek op deze benaderingswijze (1899 - 1983). Vergelijkt u even de feestende mensen die ziek worden met de cellen die leven in een verontreinigt milieu. Ziekte is dus meer dan alleen iets dat zichtbaar is

onder een microscoop. Dit is een van de redenen waarom veel mensen na langdurig onderzoek te horen krijgen dat de specialist niets gevonden heeft.

Verslakkig

Reckeweg heeft een systeem ontdekt, waarin in zes fasen wordt uitgelegd, hoe een ziekte verergerd. De eerste drie fasen zijn verdeeld in de wat hij noemt 'de humorale fase' (humoraal met betrekking tot de lichaamsvloeistoffen). De vierde tot en met zesde fase noemt hij de 'cellulaire fase'.

Elk (ziek) lichaamsweefsel doorloopt, in het theoretisch model van Reckeweg, deze zes fasen, als de lichaamsvergiften (homotoxinen) in het basisbioregulatiesysteem voorhanden blijven. Hiermee bedoelt hij dat elke ziekte verergert als er vanuit de lichaamsvloeistof, in het vrij losmazig bindweefsel, geen voldoende afvoer is van opgeslagen afvalstoffen. Deze lichaamsvergiften

of homotoxinen zullen uiteindelijk in de cellen van een orgaan binnendringen. Dit komt ondermeer omdat door overbelasting van homotoxinen de limiet van de reinigingscapaciteit van het lichaam (en de cellen) overstegen wordt.

Dit proces, het opslaan van homotoxinen in het basisbioregulatiesysteem, wordt ook wel verslacking genoemd.

Indien er wel een begin gemaakt wordt met de afvoer van deze homotoxinen door bijvoorbeeld afvoerende (drainerende) kruiden in te zetten, ontstaan voor de patiënt vaak ongewenste bijwerkingen.

Via het systeem van Reckeweg is het verklaarbaar waarom ziekten waaronder men geleden heeft in een lichtere mate terug kunnen komen als men begint te ontslakken, te ontgiften of te draineren. In het consult wordt hier nader op ingegaan.

Het bindweefsel valt volgens Pischinger onder het basisbioregulatiesysteem. Het systeem verzorgt de interactie tussen de cel enerzijds en de totaliteit van het 'samenspel' van alle andere cellen, wat het organisme uiteindelijk is, anderzijds.

De functie van het BBRS is drievoudig: de transmitterfunctie, het vervullen van een aantal basale levensfuncties en de niet-specifieke afweer. De kwaliteit van de basissubstantie moet optimaal zijn om alle drie de functies te kunnen uitvoeren.

Belangrijke parameters voor een goede werking van het BBRS zijn :

- de waterhuishouding
- de elektrolytenverhouding
- het zuur-base milieu
- de elektrische weerstand van het weefsel

Chronische belastingen

Chronisch ziek zijn houdt automatisch in dat het lichaam onder chronische stress staat. Misschien is het wel andersom en ontstaat onder invloed van chronische stress

een chronische aandoening. Echter in beide gevallen betekent dit een enorme overbelasting van het BBRS: verzuring van de weefsels, ophoping van afvalstoffen waardoor de transmitterfunctie verminderen en de circulatie stagneert de lokale afweer.

Weerstandsstoornissen ontwikkelen zich meestal niet van vandaag op morgen. Uitzonderingen zijn zware schedeltrauma's, die de totale vegetatieve reacties en daarmee ook de weerstand abrupt kunnen veranderen. In het algemeen moet men een lange tijd wachten voordat het tot een blokkade van het basisbioregulatiesysteem komt en daarna tot een dissociatie van basis- en immuunsysteem.

prikkeldrempel

Deze blokkade verloopt via de verlaging van de prikkeldrempel voor totaalreacties (depolarisatie). Genetische factoren spelen hierbij een rol. Wordt een zwakte in het basisbioregulatiesysteem genetisch doorgegeven of is de aanleg van het basissysteem al zwaar belast tijdens de zwangerschap (zie BBRS, paragraaf 3.4.2) dan zal de dissociatie eerder naar buiten treden.

Zo zien we dat belastingen van allerlei aard (summatie) het tijdstip van uitbreken van de ziekte (tijd) verkort.

De tijdsfactor speelt bij alle chronische belastingen een grote rol. Hoe geringer de afweerstoornis zich heeft vastgezet, des te beter zijn de vooruitzichten om de afweerreacties weer tot normaal terug te brengen.

Zo is de periode van de overwegend vegetatieve functiestoornissen, met geringe symptomen, qua prognose

zeer gunstig. In dit systeem kan zich de afweer (basissysteem, (a)specifieke afweer, hormonale stelsel, zenuwstelsel, bloedvaten) na ontlasting van alle belastingen spontaan herstellen zonder verdere therapie.

Ontstekingen

Bij een ziekte met ontstekingen met een overwegend exsudatief karakter is na eliminering van alle belastingen een verdere sanering en revitalisatie van de afweerfuncties nodig. Een systeemziekte met een chronisch progressief karakter is niet of nauwelijks meer reversibel.

Stoornissen in het BBRS verlagen zoals gezegd ook de prikkeldrempel (plus-variant). Wanneer de grenswaarde normaal op 500.000 vaccine kiemen kan worden gesteld, is deze bij systeemziekten reeds gedaald naar 20.000 - 25.000 kiemen van een vaccin. Dat wil zeggen dat patiënten met een systeemziekte bij 1/30e van de prikkeldrempel van een gezond persoon al reageren met een totale reactie.

Bij degeneratieve processen is de prikkeldrempel verlaagd tot 10.000 vaccine kiemen (1/50e) en wanneer bij 5.000 kiemen al totaalreacties optreden, hebben we te maken met maligniteiten.

Deze verlaging van de prikkeldrempel vergt veel van de reservekrachten van het organisme om steeds geringere prikkels te neutraliseren. De verlaging van de grenswaarde (en dus de verstoring in het BBRS) staat aan het begin van alle chronische ziekten. <

Zie: integraalmedischcentrum.nl